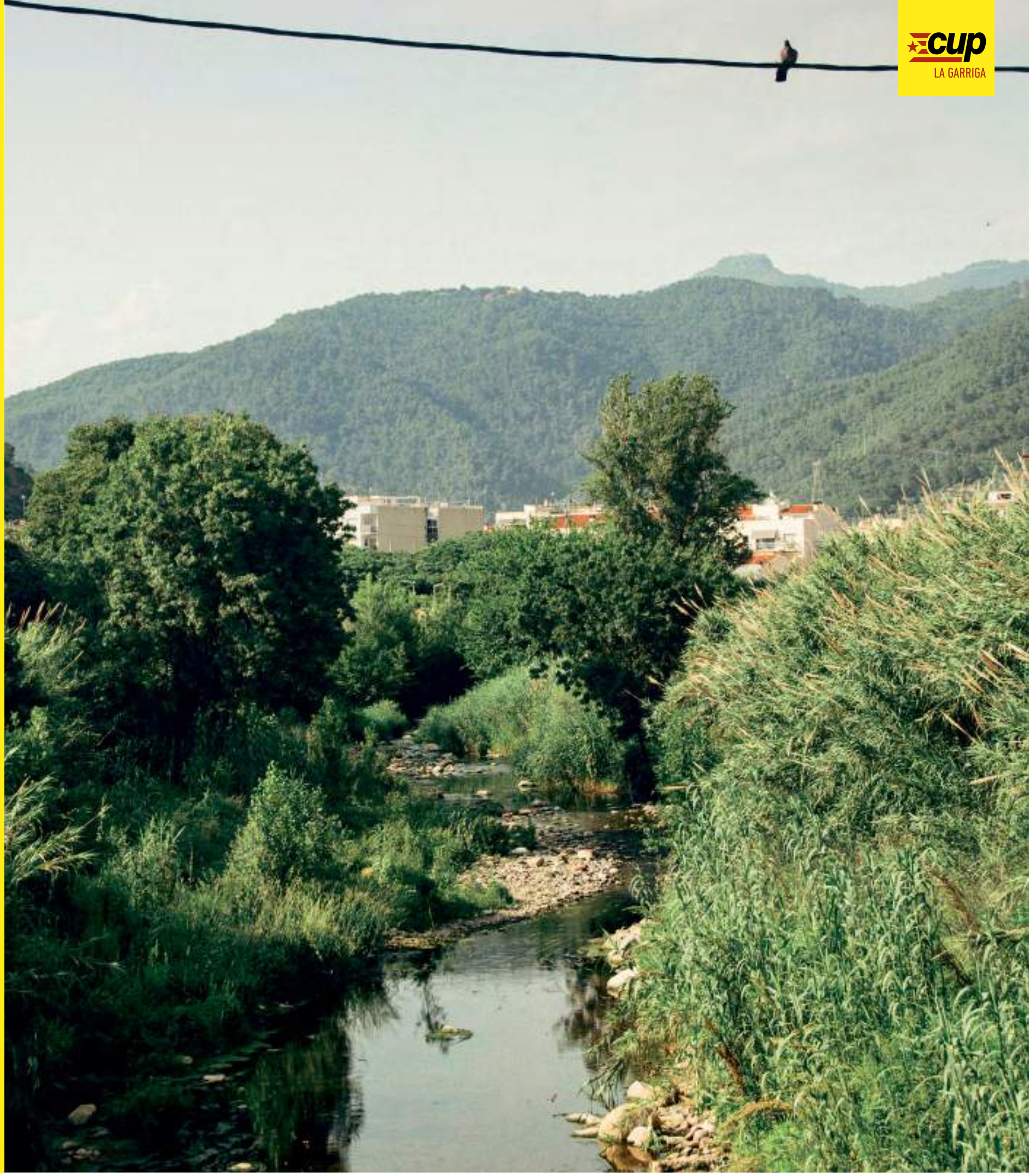

Revista antifeixista, feminista, anticapitalista, independentista, ecologista, antirepressiva i garriguenca - Juny 2025 Núm. 7

LA BÒBILA

EDITORIAL

Cal remar en direcció contrària

Torneu a tenir La Bòbila entre les mans. La Bòbila és un racó des d'on evocar tantes lluites compartides que ens defineixen, des d'on reflexionar sobre el present que ens envolta, des d'on exposar la feina de tants companys i companyes que lluiten per un món millor i des d'on repensar-nos a nivell local, nacional i global.

A nivell local, els reptes són clars. En primer lloc, treballar per la gestió pública de l'aigua, perquè l'aigua no és un negoci, és un dret, i els garriguencs i les garriguenques ens mereixem una gestió més justa i democràtica, transparent, econòmica, ecològica i sostenible. En segon lloc, cal repensar el model de poble. En un moment de creixement, cal pensar bé quina Garriga volem per al futur. Cal posar en valor el projecte Arrela't, més enllà de marques insípides i fires que pensen més enfora que en el propi poble. També cal repensar la mobilitat, apostant per un model més accessible i sostenible; així com la gestió de residus, posada constantment en dubte i amb més rumors que certeses.

A nivell nacional, el repte és majúscul. Ens hem de recuperar com a país, tornar-nos a il·lusionar i tornar a lluitar pels drets i les llibertats que ens disputa Espanya. Cal lluitar per la independència, i això passa per defensar la nostra llengua, la nostra cultura, el nostre territori, els nostres Països Catalans.

A nivell global, els reptes són immensos. En un context geopolític molt complex, ple de conflictes bèl·lics i econòmics, amb una extrema dreta creixent que ens fa retrocedir en els drets humans més bàsics que tant ens han costat d'adquirir, ens cal una societat crítica, cooperativa i solidària, lluny de l'individualisme al qual ens empeny el capitalisme actual.

El context és difícil, hi ha molta feina a fer i sovint sembla que avancem molt a poc a poc i amb molts entrebancs. Tot i així, cal persistir i, mentrestant, us deixem aquestes pàgines per fer més lleugers els embats del dia a dia i seguir teixint-nos per aconseguir el poble, el país i el món que volem!

SUMARI

- PÀG. 3 RELAT **STOP DESNONAMENTS**
- PÀG. 4 AIGUA **1.500 signatures per decidir-ho tot**
- PÀG. 7 GESTIÓ DE RESIDUS **Contenidors intel·ligents, dubtes amb respostes**
- PÀG. 8 SERVEIS MUNICIPALS **Servei de neteja, precarietat feminitzada**
- PÀG. 9 LLENGUA **Correlengua a la Garriga: primer capítol**
- PÀG. 10 INSTITUCIONAL **Dos anys de mandat, fem balanç institucional**
- PÀG. 12 MODEL DE POBLE **Canvis a l'espai de la SATI: un polígon industrial per a quin model de poble?**
- PÀG. 14 DANA PAÍS VALENCIÀ **Tot això que veiem allí, i que ens impressiona**
- PÀG. 15 COL·LECTIUS **Llarga vida al Safareig!**
- PÀG. 16 NACIONAL **La policia dins de casa**
- PÀG. 17 ECOLOGISME **L'espoli de l'aigua al Montseny: Arbúcies i l'aigua embotellada**
- PÀG. 18 TRANSPARÈNCIA **Dades personals i l'Ajuntament, drets i obligacions**
- PÀG. 20 INTERNACIONAL **Cisjordània: l'annexió silenciosa**
- PÀG. 21 LECTURES **Pobretariat**
- PÀG. 22 MOTS ENCREUATS
- PÀG. 23 MEMS

CRÈDITS

LA BÒBILA
ÉS UNA INICIATIVA
DE L'ASSEMBLEA LOCAL
DE LA CUP
DE LA GARRIGA

Han participat en l'elaboració d'aquest exemplar:

Redacció i coordinació:

Dani Codina i Cuspinera, plataforma Aigua Pública la Garriga, Marta Folch i Cordobés, Roger Prims i Vila, Aina Tella i Arbós, Bàrbara Partegàs Rof, Michelle Puddu Roca, Mar Ampurdanès, Lali Casas, col·lectiu Aigua Clara, Irene Puig Rocher, Vidal Aragonès, Joan Giralt i Pep Tarradas i Dulcet.

Correctora:

Catalina M. Serra Vidal.

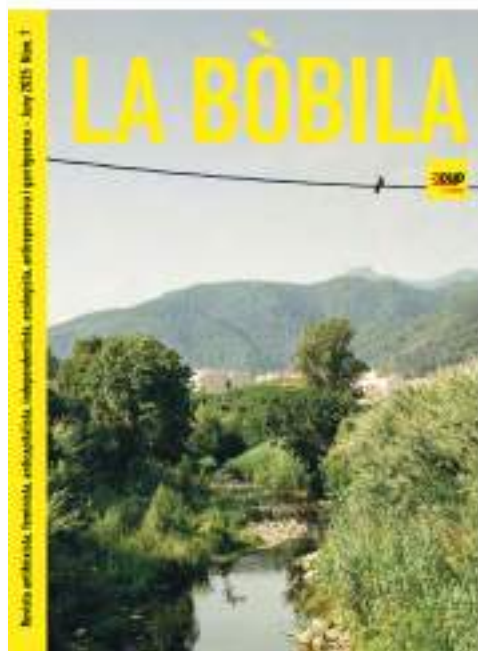
Disseny original:

Manuela Porter i Francesc Boixader.

Maquetació:

Caritg estudi

juny de 2025

- @cuplagarriga
- /cuplagarriga
- @cup_la_garriga
- infocuplagarriga@gmail.com
- lagarriga.cup.cat

RELAT

Són les 8 del matí. L'ambient fa olor de cafè acabat de fer. La Hafida prepara l'esmorzar per a en Fouad i la Sanae. S'estan vestint per anar a l'institut. En Fouad fa quart d'ESO i la Sanae segon de batxillerat. Se senten uns crits de fons. Són els paletes que arreglen la façana de l'edifici on viuen. Per fi el propietari ha accedit a reformar-la. L'edifici és antic. La façana queia a trossos. També necessitarà una mà de pintura. A l'última reunió de la comunitat de veïnes van aconseguir que hi posés fil a l'agulla.

La Sanae i en Fouad seuen a la taula devorant un bol de cereals i alguna peça de fruita. A primera hora tenen molta gana. Després, a l'institut, es menjaran un entrepà. Mentre acaben l'esmorzar, la Hafida es prepara per anar a la feina. És una treballadora de la sanitat. Auxiliar d'infermeria.

Ding-dong, ding-dong. Sona el timbre de la porta.

—Que espereu algun paquet? —Pregunta la Hafida.

—No, mare. —Responen alhora.

La Hafida, preguntant-se qui pot ser a aquelles hores, va cap a la porta per obrir-la.

—Bon dia, senyora, portem una carta certificada.

—Una carta certificada?

—Sí. De l'ajuntament.

De seguida la Hafida pensa en una multa, però tampoc no ho té clar...

—D'acord. Haig de firmar, suposo?

—Sí. Aquí mateix.

La Hafida firma i l'empleada de Correus se'n va.

—Gràcies i que tingui un bon dia!

La Hafida tota encuriosida va cap al menjador per obrir la carta. L'obre. La comença a llegir i quan l'acaba, no s'ho pot creure. És una ordre de desnonament. Tenen dos mesos per deixar el pis. Una llàgrima li comença a lliscar per la galta.

La Sanae i en Fouad ho veuen i li pregunten què passa. Ella de seguida s'eixuga la galta per no preocupar-los.

—Res greu —els diu. Però coneixent la seva mare, saben que deu tractar-se d'alguna cosa important.

—Mare, diga'ns-ho. No anirem a l'insti fins que no ens expliquis què diu la carta.

Ella fent el cor fort però amb la veu trencada:

—Doncs que ens volen fer fora de casa. Tenim dos mesos per marxar.

La Sanae i en Fouad, perplexos per les paraules de la mare, l'abracen i li diuen:

—Mare, no et preocupis. Ningú no ens podrà fer fora de casa nostra. Farem el que faci falta per continuar vivint al nostre pis. És una injustícia. Aquest home té moltes propietats. No hi ha dret.

La Hafida va anar cap a la feina i ho va explicar a la metgessa a qui tenia més confiança. L'Alba la va animar a lluitar i a no deixar que els fessin fora de casa seva. Estaria al seu costat per ajudar-los en el que necessitessin. La Hafida, en sentir aquelles paraules, es va emocionar. Va prometre a l'Alba que no deixaria de lluitar fins al final.

La Sanae i en Fouad a l'hora de l'esbarjo van reunir el grup més íntim d'amistats que tenien a l'institut i van explicar-los la situació. Tothom va escoltar amb atenció el seu relat i van decidir ajudar-los a fer el que calgués per evitar el desnonament.

Al vespre, mentre la Hafida i els seus fills sopaven, van parlar de la primera acció que podien emprendre. Van decidir demanar una reunió immediata amb l'alcaldesa. L'endemà la Hafida es va presentar a l'ajuntament per demanar-li explicacions. Va entrar al seu despatx. L'alcaldesa li va dir que era una ordre judicial i que no hi podien fer res. Mentida. La Hafida va marxar trista i enfadada. A casa, quan ho va explicar a la Sanae i a en Fouad, li van dir que això no es quedaria així.

De se-

guida van

organitzar

una troba-

da amb les

veïnes, els

companys i

les compan-

yes de l'institut i van decidir organitzar una manifestació.

Va ser una mani multitudinària. No n'hi havia hagut mai cap de tan gran al poble. Pancartes, música, batucada, xocolatada amb pastissos del Marroc. Va ser una festassa.

Tot el barri es va unir contra aquella injustícia. Fins i tot s'hi va apuntar gent del poble que no coneixia directament la família.

L'ajuntament i el propietari, en veure tot aquell enrenou popular, es van enrojolar de vergonya i no van tenir més remei que aturar el procés de desnonament.

Una vegada més, la força del poble va guanyar!

L'habitatge és un dret!

STOP ALS DESNONAMENTS.

Dani Codina i Cuspinera

@justdanione

Tothom va escoltar amb atenció el seu relat i van decidir ajudar-los a fer el que calgués per evitar el desnonament.

1.500 SIGNATURES PER DECIDIR-HO TOT!

Una consulta popular sobre el model de gestió de l'aigua a la Garriga és possible

Una de les lliçons apreses de l'últim episodi de sequera és que molt sovint els ajuntaments, que són qui tenen la competència per gestionar l'abastament d'aigua, no han estat a l'altura de les circumstàncies. Una de les raons és que no tenen ni dades ni agència per gestionar l'aigua perquè la gestió d'aquesta és privada.

Si ens fixem en els exemples de municipis que millor estaven fent front a la sequera a Catalunya, hi trobem Terrassa, Girona, Barberà del Vallès, Manresa o Mataró; tots amb un denominador comú, la gestió pública de l'aigua. En canvi, a Catalunya el 78 % de la població és abastada per operadors privats d'aigua.

Municipis que han aconseguit remunicipalitzar l'aigua s'han trobat manques d'inversió i instal·lacions obsoletes de la xarxa. És cert que la gestió pública no té per què implicar més inversió per si mateixa, però la manca d'inversió és recurrent en concessions privades.

Catalunya consumeix un 30 % més de l'aigua disponible des d'inicis de segle. Consumim més aigua de la que és viable per al sistema, ja en temps de normalitat. Per molt que ploqui necessitem prudència. Sabem que amb l'emergència climàtica les sequeres seran més freqüents i més intenses. Necessitem que la gestió de l'aigua sigui prioritària. El problema de l'escassetat hídrica no és només la sequera meteorològica, és també degut a una gestió nefasta de l'aigua.

Un de cada quatre litres a Catalunya es perd per les fuites de la xarxa. A l'octubre es va publicar el mapa dels municipis que perden més aigua en fuites. La Garriga estava entre aquests municipis amb una pèrdua d'un 30,6 % d'aigua per fuites. Precisament ara fa unes setmanes l'Ajuntament feia gala d'inspeccions de 40 km de la xarxa i de reparacions de 16 fuites d'aigua.

El problema és que aquestes reparacions s'han pagat dues vegades. S'han fet amb una injecció de diners públics obviant els anys de manca d'inversió durant el contracte amb SOREA (ara AGBAR).

L'equip de govern de la Garriga diu que defensa una gestió de l'aigua del segle XXI. En canvi, es demostra que la gestió pública és sòlida i funciona arreu on s'ha establert. Des del 2010, a Catalunya 41 municipis han recuperat el servei d'abastament d'aigua, i 26 més estan treballant per recuperar-lo

els pròxims anys. Totes aquestes remunicipalitzacions han estat un èxit. A més en l'informe del 2022 de l'ACA es conclou que la gestió privada ofereix uns preus un 30 % més cars.

La situació a la Garriga ve de lluny i es troba actualment en un punt crucial, recordem que el contracte que es va signar amb SOREA datava de l'any 1991 i que el procés de tancament, les pròrrogues que l'han precedit i l'estat de prestació forçosa han vingut acompanyats de controvèrsies.

Els processos de finalització de contractes públics estan regulats normativament. Tant la LCSP (Llei de contractes del sector públic) com el ROAS (Reglament d'obres, activitats i serveis dels ens locals) estableixen com han de finalitzar aquests i un calendari acurat en els processos que l'acompanyen. El retorn dels actius a l'Ajuntament, l'estat de la xarxa i les inversions realitzades, els processos de debat polític i tècnic amb relació al nou model de gestió, els estudis tècnics de cada un dels possibles models de gestió... Tots aquests són temes que s'haurien d'haver abordat amb rigor durant els darrers anys de vigor del contracte amb SOREA i no ha estat així.

És realment sorprenent que ens trobem en la situació actual, en què l'Ajuntament fa servir un informe totalment esbiaixat per justificar el que és una aposta política injustificada. Aquest govern

pretén mantenir la gestió privada 25 anys més sense que la ciutadania hi pugui dir la seva i, a més, amb informes que avalen la gestió directa a sobre la taula.

Fem una petita foto de l'estat de la qüestió. A l'inici del 2021 l'Ajuntament, després d'adherir-se a l'Associació de Municipis per l'Aigua Pública (AMAP), va rebre un contrainforme de l'entitat que posava en dubte molts elements de l'informe elaborat per l'empresa PWACS, que havia realitzat el primer estudi de models de gestió, i conclouia que la gestió directa era la fórmula més eficient.

A mitjans del 2024, amb el nou govern municipal, l'Ajuntament de la Garriga va abandonar l'AMAP i va encarregar un nou informe a PWACS. Aquest nou estudi proposa una concessió a 25 anys. Però totes les hipòtesis de sortida van dirigides a beneficiar arbitràriament la gestió privada, i en cap cas es justifica aquest termini. Tot i això, els resultats de l'estudi sortien pràcticament empatats entre gestió pública i privada.

Amb aquest context diverses entitats, col·lectius i organitzacions de la Garriga vam decidir organitzar-nos sota el paraigua de la Plataforma Aigua Pública la Garriga. L'objectiu és doble, fer campanya per ressaltar la importància de la gestió directa d'un dels serveis més importants que gestiona el nostre Ajuntament i engagar una campanya per a la realització d'una consulta popular sobre la modalitat de gestió d'aquest servei. Creiem que la ciutadania té dret a estar ben informada i a opinar sobre els temes rellevants que afecten les nostres vides. En aquest sentit, la plataforma està formada per diverses entitats: Ateneu Popular El Safareig, grup de consum La Magrana, Ecologistes en Acció, Associació de Municipis per l'Aigua Pública, Plataforma Aigua és Vida, CUP la Garriga, ERC la Garriga i la Coordinadora per a la Salvaguarda del Montseny. A més la campanya per a la realització d'una consulta popular també rep el suport de Pedalem la Garriga i l'ANC de la Garriga.

Des de la plataforma decidim revisar el darrer informe amb el qual l'Ajuntament justifica la decisió de seguir externalitzant la gestió de l'aigua. Amb la revisió que en fa l'AMAP es constata que la gestió directa ofereix un estalvi anual de 180.000 euros, donant com a resultat una tarifa un 10 % més baixa per a la ciutadania.

L'estudi amb el qual es basa l'equip de govern per tornar a licitar el servei utilitza intencionadament la durada de la licitació d'un nou contracte de l'aigua a 25 anys perquè els càlculs de les amortitzacions afavoreixin la gestió privada. Això, a part d'invalidar l'estudi, incompleix el que estableix la LCSP.

Per a l'amortització de les inversions a realitzar, amb el càlcul de l'AMAP es demostra que, en cap cas, la durada del suposat contracte hauria de superar

els 12 anys. Això vol dir que pels 2,5 milions d'euros d'inversió estimats es dona una reducció de 75.000 euros anuals en el cas de la gestió directa respecte de la privada.

Per altra banda, l'estudi de PWACS limita el benefici industrial del gestor privat a un 5 % sobre els ingressos. Però, en realitat, els concessionaris apliquen generalment entre el 10 % i el 16 % sobre els costos d'explotació. És a dir, el benefici industrial real serà de 117.000 euros, clarament més que els 87.000 que determina l'estudi. I no podem obviar que en el cas de gestió directa aquest cost no existeix.

Aquest govern pretén mantenir la gestió privada 25 anys més sense que la ciutadania hi pugui dir la seva

Però aquest fet s'agreuja si tenim en compte com ha actuat l'equip de govern un cop aprovat l'inici de l'expedient de licitació el novembre passat. Per sorpresa de tothom les despeses d'explotació pugen un 21 % un cop aprovat l'inici de l'expedient de licita-

ció. És a dir, ara que ja s'ha aprovat l'inici de la nova licitació els costos d'explotació s'incrementen més de 300.000 €.

Des de la plataforma per l'aigua pública de la Garriga considerem que l'Ajuntament està justificant una decisió política amb un informe tècnic amb hipòtesis incorrectes, imparcials i mancades de neutralitat i, ni així, s'aconsegueix un estudi que benefici clarament la gestió privada. Per tant, considerem que l'equip de govern està ocultant part de la informació a l'abast a l'hora d'escollir el model adient per al servei d'abastament de l'aigua potable.

És per això que hem engegat una campanya de recollida de signatures per tal que l'Ajuntament autoritzi una consulta popular sobre el model de gestió del servei d'abastament de l'aigua. Emparam-nos en el que marca la llei de consultes populars no referendàries, aprovada pel Parlament de Catalunya, vam entrar una memòria per tal que se'ns autoritzés la recollida de signatures. Si l'Ajuntament ens autoritzava la recollida i assolíem la xifra del 10 % de signatures sobre el cens de la Garriga, l'Ajuntament hauria de realitzar una consulta popular amb una pregunta clara a la ciutadania, informació contrastada i un debat transparent.

L'equip de govern està ocultant part de la informació a l'abast a l'hora d'escollir el model adient per al servei d'abastament de l'aigua potable.

La sorpresa va ser que, just la setmana que acabava el termini perquè l'Ajuntament donés resposta i autoritzés la recollida de signatures, vam rebre la resolució d'alcaldia en què se'ns denegava l'inici d'aquesta proposta. Paral·lelament, l'equip de govern s'afanyava en l'inici de la nova licitació. Sorprenen que la resposta negativa de l'Ajuntament trigués tres mesos a arribar, esgotant el termini legal i sense possibilitat ni de presentar alegacions. Cal tenir en compte que vam dur a terme dues reunions amb el secretari municipal en què no semblava que hi hagués cap error en la proposta que plantejàvem. Considerem que l'Ajuntament ha diluït deliberadament el procés per desgastar la plataforma i, en paral·lel, iniciar els tràmits de la nova licitació.

Segons el criteri de la Plataforma, l'Ajuntament està evitant el debat públic i, a més, restringeix els drets de participació ciutadana, emparam-nos en una interpretació res-

strictiva de la sentència del Tribunal Constitucional 31/2015, que va servir per tombar les consultes del 9N. És incomprensible que un ajuntament governat amb la participació majoritària de Junts per Catalunya faci referència a aquesta sentència per restringir els drets de participació ciutadana.

Cal ressaltar que, des de l'aprovació de la Llei de consultes, el 2016, s'ha demanat autorització per celebrar 43 consultes ciutadanes a diferents municipis de Catalunya, emparam-nos en aquesta llei i només dues s'han suspès. Com és que decau l'autorització per a la consulta a la Garriga? Quins són els interessos d'aquest equip de govern per tal de prohibir-nos aquesta campanya?

Tot i la negativa de l'equip de govern, des de la Plataforma seguim amb la recollida de signatures amb l'objectiu d'aconseguir-ne unes 1.500 que avallin la nostra campanya. Aquesta acabarà a finals de maig, just quan ha d'acabar la situació contractual actual. Considerem que cal un debat públic sobre el model més adient per a la gestió del servei d'abastament d'aigua i que l'Ajuntament està restringint i vulnerant els nostres drets de participació ciutadana.

Plataforma Aigua Pública la Garriga

CONTENIDORS «INTEL·LIGENTS», dubtes amb respostes

Tens dubtes sobre els contenidors «intel·ligents»? Creus que potser ens volen prendre el pèl? Nosaltres també. És per això que hem consultat publicacions científiques i tècniques per respondre a alguns dels dubtes més interessants.

P. Realment, aquest sistema és més eficaç que la recollida porta a porta?

R. Segons ens expliquen ENT Medi Ambient i Gestió a la revista Residuos Profesional, la resposta és que no. El sistema porta a porta permet detectar millor qui separa les fraccions i qui no. A més, és més adient per a zones de baixa i mitjana densitat de població, com ho és la major part de la Garriga.

A Science Direct trobem «Municipal solid waste composition and efficiency of separate collection: A case study in Italy», un estudi molt interessant que reforça aquesta resposta. Es tracta d'un estudi d'eficiència en la recollida, fet per Claudio Lubello, Stefano Fiaschi i Giorgia Notari, científics de la universitat de Florència i la UAB, que conclou que a nivell general la recollida porta a porta redueix les impureses a les fraccions per sobre dels sistemes amb contenidors.

Només en zones amb alta densitat de població es recomana l'ús de contenidors intel·ligents, perquè disminueixen els costos de recollida.

P. Als contenidors la persona s'ha d'identificar per llançar-hi residus, però es pot discriminar quan un residu és llançat on no pertoca per qui l'ha llançat?

R. No. Al contenidor la persona s'identifica, però un cop ha llançat els residus no hi ha forma de desriar-los dels d'altres persones, tret que s'emprin bosses amb identificadors com codis de barres o xips, i sempre que aquestes no es trenquin. En tot cas, el porta a porta no té aquest problema.

P. Podran aplicar-se polítiques de recompensa o sanció a aquelles persones que generin menys o més residus o no els separin correctament?

R. Si no es pot identificar de forma personalitzada a quina persona pertanyen els residus, es poden aplicar polítiques de recompensa però no seran efectives, ja que es basen en la bona fe de la persona que llança els residus.

Les polítiques de sanció no es poden aplicar si no es pot identificar unívocament la persona que genera el residu.

P. Una mateixa persona pot estar vinculada a més d'un contenidor, això disminueix la qualitat del residu que es recull?

R. Sí, una persona pot tenir l'opció de llançar residus en més d'un contenidor. Aquest fet no afecta en general la qualitat del residu recollit si no se superen els tres contenidors d'una mateixa fracció per una mateixa persona. És a dir, podem tenir l'opció, si el contenidor és ple, d'anar a un altre sense que afecti significativament el residu recollit.

P. Aquests contenidors poden ser enganyats mitjançant aplicacions de mòbil si empen xips NFC, RFID o similars?

R. No és fàcil. Tot i que es pot fer, els costos superen el benefici que se'n pugui extreure. És per això que els contenidors intel·ligents no són objecte d'aquest problema.

P. Els contenidors poden estar oberts cada dia o només dies concrets per llançar-hi fraccions concretes. Si s'hi poden llançar residus cada dia, caldrà fer recollida selectiva cada dia amb camions? Això encarrirà molt el servei?

R. Efectivament, els contenidors necessiten ser recollits cada dia que estan oberts per qüestions de salut pública. Per aquest motiu si totes les fraccions estan obertes cada dia, cal fer-ne la recollida cada dia i això encareix força el servei i els impostos que paguem.

P. Si s'escull un sistema en què només funcionen en dies concrets, quin avantatge aporta respecte al sistema porta a porta?

R. Cap ni un. Al contrari, la separació dels residus serà pitjor i, a més a més, pagarem justos per pecadors, si algú no fa un bon ús del sistema.

P. I si el sistema porta a porta és tan bo, per què a la Garriga no funciona bé?

R. Aquesta és una resposta que us podem donar des de la CUP de la Garriga, però caldria un altre article per explicar-la. Ara bé, podem avançar-ne alguns factors: una mala planificació de la implantació del sistema sense informar i formar convenientment la població, amb un contracte molt millorable i una mala gestió de la implantació del sistema feta pel govern municipal anterior, que va fer que durant el mandat anterior la CUP no votés a favor d'aquest sistema.

A més, hi hem d'afegir una mala gestió del govern actual que hem denunciat durant aquest mandat.

Resumint, porta a porta sí, però ben fet. Contenedors intel·ligents, només a llocs excepcionals amb molta densitat de població.

Irene Puig Rocher
@yuirene.bsky.social

SERVEI DE NETEJA, PRECARIETAT FEMINITZADA

El 76 % de les treballadores de la neteja són dones

Cal un debat políticotècnic sobre el model de gestió del servei de neteja de les instal·lacions municipals. Un debat que posi sobre la taula tots els models de gestió.

Hi ha diversos serveis que són imprescindibles a tots els municipis, també a la Garriga: la neteja viària, la recollida d'escombraries, la neteja de les dependències municipals, el subministrament d'aigua, les escoles bressol, el manteniment de dependències municipals, l'enllumenat públic, el clavegueram, la recollida selectiva, etc..

Si ens fixem en el servei de neteja veiem que és un sector que està altament feminitzat, el 76 % de les treballadores de la neteja són dones. Tot i que les dones són les que sustenten la higiene i les cures de la societat, és un dels sectors més precaritzats i invisibilitzats.

Per tal de revertir aquesta situació, és imprescindible que les administracions públiques desenvolupin projectes i mesures per a la dignificació i democratització de les tasques reproductives i de cures. Cal avaluar la responsabilitat de l'Ajuntament en la millora de l'àmbit laboral dels serveis municipals.

Si parlem de feminització de la pobresa en l'àmbit d'actuació d'aquest Ajuntament, parlem de problemes específics que han afectat el servei de neteja

de les instal·lacions municipals i les seves treballadores. En pràcticament totes les licitacions atorgades s'han identificat situacions de precarietat, fruit de contractes per temporades o hores mal repartides, assetjaments racistes a treballadores o problemes que han suposat multes a les licitadores i tensions amb l'Ajuntament per mala qualitat del servei.

Tenim l'oportunitat de replantejar el model actual i estudiar l'opció de municipalitzar el servei

El mateix Pla local d'igualtat fa referència a la necessitat d'abordar la problemàtica en el cas dels serveis externalitzats de l'Ajuntament. Vetllar per unes condicions de treball dignes per al personal dels serveis municipals externalitzats i garantir unes bones condicions pel que fa al món laboral de les dones és un objectiu que s'hi recull. Citant el mateix pla:

[...] Actualment, alguns serveis de l'Ajuntament de la Garriga estan externalitzats i aquesta situació pot provocar que les condicions de les persones treballadores siguin força precàries. Com que una bona part d'aquests serveis està força feminitzat i es relaciona amb el treball de cures (neteja, escola bressol, personal de menjadors, etc.) aquestes condicions de treball precaritzades afecten especialment les dones. La proposta consisteix a impulsar estratègies per assegurar que es compleixen unes condicions dignes de contractació i que no es produeixen desigualtats de gènere en l'entorn laboral. [...]

A la Garriga tenim, des del març del 2020, un informe jurídic-econòmic encarregat per l'Ajuntament a una consultoria que té per finalitat valorar quins són aquells serveis municipals potencialment susceptibles de ser gestionats de forma directa.

Sobre la internalització del servei de neteja de les dependències municipals, aquest informe en treia les conclusions següents: la gestió directa presenta uns estalvis de 70.000 euros anuals pel que fa al benefici industrial així com estalvis entorn de 112.000 euros anuals pel que fa a la fiscalitat i el 21% d'IVA del personal que no implicaria càrrega impositiva. D'altra banda, l'assumpció en gestió directa implicaria estalvis significatius a l'Ajuntament en costos de transacció del contracte, pel que fa a l'adjudicació i el seguiment i la supervisió del servei.

Cal un debat políticotècnic sobre el model de gestió del servei de neteja de les instal·lacions municipals. Un debat que posi sobre la taula tots els models de gestió.

Cal un debat políticotècnic sobre el model de gestió del servei de neteja de les instal·lacions municipals.

El 31 de maig finalitza el contracte amb l'empresa, ara més que mai tenim l'oportunitat de replantejar el model actual i estudiar l'opció de municipalitzar el servei i, per tant, de millorar les condicions laborals de les treballadores de la neteja de la Garriga i que això també repercuteixi en un estalvi econòmic per a l'Ajuntament.

Marta Folch Cordobés
@martafolchc @martafolchco

CORRELLENGUA A LA GARRIGA: PRIMER CAPÍTOL

Modestament, però amb aquella energia amb què ens impel·lia Josep Anselm Clavé, aquest passat 27 d'octubre de 2024, mobilitzant energia, entusiasme, intel·ligència i una mica d'audàcia, una colla de persones vam veure'ns amb cor i amb ganes d'impulsar la primera edició del Correllengua a la Garriga.

D'entrada fem l'aclariment per a tothom qui encara no coneix el Correllengua: la Coordinadora d'Associacions per la Llengua (CAL) fa algunes dècades que va engegar la iniciativa, destinada a reivindicar i defensar la llengua del país, a viure de manera lúdica (i normal!) en català, però també a pensar de forma crítica tot allò que, precisament, no ens permet viure plenament (i normal!) en català. Arreu del domini lingüístic, allò que també se'n diu els Països Catalans, i, més o menys, d'abril a novembre, tothom qui vulgui pot organitzar activitats per tal de fer visible aquesta voluntat de continuar fent del català una llengua viva que serveixi per a tot i per a tothom. Als actes s'hi llegeix un manifest compartit i encarregat per la CAL, i el calendari d'actes es clou a Perpinyà el dissabte més proper a la data en què es commemora la signatura de l'inafaust Tractat dels Pirineus (perpetrat el 7 de novembre de 1659).

Aquest esperit és el que es va voler aterrar aquí a la Garriga. Conscients com som que el català està en una situació compromesa i que sí, que a la Garriga també està reculant per la pressió de la llengua imperial que tenim més a la vora, un grup de gent ens vam constituir, oficiosament, com a grup impulsor del Correllengua: hi havia representants de diferents entitats (de les seccions locals de l'ANC i d'Òmnium Cultural, de l'Ateneu El Safareig, de la Garriga Secreta) i algunes persones que s'hi van afegir a títol individual. Aquest grup impulsor es va convertir, per evolució natural, en grup organitzador i executor, això sí, havent sumat una sèrie de complicitats que van permetre de nodrir un cartell ambiciós i potent. Al llarg de tot el diumenge 27 d'octubre, a l'Ateneu El Safareig s'hi van fer activitats amb la col·laboració desinteressada, però conscient, de músics com la Laura Garriga, d'escriptores com l'Anna Ballbona (que va llegir el manifest) i de les entitats de l'Enramada, que, al passeig dels Til·lers, van preparar tallers dinamitzats per membres de Ball de Cintes, Ball de Gitanes i Sardanes, que van instruir la concurrència en aquestes modalitats de balls populars i tradicionals que es practiquen amb vigor i genuïtat a la Garriga. Així mateix, vam comptar amb la presència de dues primeres espases en això de fer anàlisi i propostes a l'entorn de la situació de la llengua, en Pau Vidal i en Gerard Furest, que van obsequiar-nos amb una xerrada esmolada en un ateneu que gairebé no va poder encabir la gent que s'hi va atansar per escoltar-los.

Així doncs, aquesta ha estat una experiència que des del nucli impulsor vam poder convenir com a reeixida i exitosa vista l'ambició de la primera temptativa: actes tot el dia, i per a totes les edats, amb propostes lúdiques i crítiques; amb un ambient positiu i una actitud optimista. Naturalment, no hem «salvat la llengua» i si d'alguna cosa ens ha servit aquest primer Correllengua és per constatar que de feina, en tenim molta: la nostra és una més de les aportacions que col·lectivament hem de fer per poder continuar fent del català la llengua de trobada al país del qual és pròpia. La llengua comuna de la gent que hi viu, amb independència del seu origen.

Per això, conscients que no s'ha d'abandonar la tasca ni l'esperança, volem fer un pas endavant i estendre el radi d'acció més enllà del Correllengua estricte, la segona edició del qual ja preparem per a aquest 2025. La nostra voluntat és poder programar més activitats que vagin, sobretot, en la direcció d'enrobar l'ús social del català, i d'acostar la llengua a aquells que en la seva quotidianitat no hi tenen un accés fàcil o habitual. Per això, imitant el pas que ja han anat fent algunes persones que han engruixit el nostre nucli inicial (visca!), us convidem a afegir-vos al nucli impulsor del Correllengua de la Garriga per sumar braços i enteniment a aquesta petita bogeria de fer possible que tothom pugui viure en català als Països Catalans.

Roger Prims i Vila
@sistematiques

DOS ANYS DE MANDAT, FEM BALANÇ INSTITUCIONAL

Ja hem arribat a la meitat d'aquest mandat i ens toca fer balanç de la situació política a la Garriga tant pel que fa a l'acció de la CUP com de la resta del plenari i de l'equip de govern. Durant aquests dos anys de mandat, des del nostre grup municipal hem anat fent propostes de polítiques transformadores.

El servei d'abastament d'aigua potable

És sabut que des de la CUP sempre hem apostat per una gestió directa del servei d'abastament de l'aigua. Hem presentat diferents mocions en els mandats anteriors i en l'actual per fer palès el fet que la internalització del servei és la millor opció per la seva eficiència, democratització, sostenibilitat i per la millora de preus en les factures de l'aigua per a les veïnes de la Garriga.

Malgrat l'evidència dels informes de l'AMAP (Associació de Municipis per l'Aigua Pública) que així ho avalen, l'equip de govern no ha volgut tenir en compte ni estudiar l'opció de municipalitzar el servei. Tampoc no ha volgut acceptar la proposta de fer una consulta popular que permeti el debat entre la ciutadania perquè sigui qui finalment prengui la decisió respecte de quin és el millor model de gestió del servei. De fet, l'Ajuntament ha negat dues vegades la petició de fer la consulta emesa per la Plataforma Aigua Pública la Garriga, emparant-se en els mateixos arguments que el Tribunal Constitucional va utilitzar per declarar il·legal la consulta del 9N.

L'escola bressol i el servei de neteja de les dependències municipals

Portem anys demanant internalitzar aquests dos serveis, hem fet propostes, preguntes i mocions que fan referència a aquesta opció. Una opció que ens permetria tenir-ne el control i garantir-ne un millor servei.

Un informe juridicoeconòmic encarregat per l'Ajuntament a una consultoria conclou que la gestió directa d'aquests serveis suposaria un estalvi econòmic per al municipi.

Hem de tenir en compte que aquests serveis estan altament feminitzats i, molt sovint, les condicions de treball són precàries. Des de l'Ajuntament cal garantir i dignificar el treball en aquest sector. Internalitzant el servei aquests greuges poden desaparèixer i és més senzill vetllar per la qualitat del servei.

La lluita per l'accés a un habitatge digne

En el mandat anterior, gràcies a la moció que va presentar la CUP, es va aprovar la redacció d'una ordenança per identificar els habitatges desocupats i d'aquesta manera incrementar el nombre de pisos de lloguer al nostre municipi.

Aquesta ordenança ha estat aprovada per unanimitat del consistori, però ha trigat molts mesos i encara no la podem aplicar; estem pendants de la redacció del reglament que la desenvolupa.

Des de la CUP seguim insistint perquè l'ordenança esdevingui una realitat el més aviat possible, i es treballa per garantir el dret d'accés a l'habitatge de tots i totes.

Benestar animal

És important tenir en compte el dret i el respecte a l'atenció i a la protecció dels animals. Es fa palesa la necessitat d'abordar la qüestió també des d'una perspectiva pedagògica; educar en la comprensió, el respecte i l'estima per les diferents espècies.

Tenint en compte que l'ordenança que hi ha en vigor actualment es va modificar per última vegada el 2008 i que s'hauria d'adequar a la realitat social actual, hem proposat la redacció d'una nova ordenança de benestar animal i s'ha aprovat per unanimitat del plenari.

Mobilitat

La presència d'infants als carrers és un indicador de la qualitat urbana d'un poble. Poder anar a peu a l'escola o a les activitats extraescolars, o jugar sense por dels cotxes, fan que el poble sigui amable per a tothom.

Seguim fent propostes per capgirar el model de mobilitat que ha donat prioritat a l'ús del vehicle privat en detriment de la mobilitat a peu o en bicicleta. La nostra proposta, doncs, es basa en polítiques orientades a afavorir una mobilitat sostenible, universal i respectuosa amb les persones, especialment les més vulnerables.

Gestió cultural

Creiem fermament que en les festes populars i d'oci alternatiu del nostre poble les entitats hi haurien de tenir un paper protagonista i qualsevol celebració pública hauria de ser participativa i accessible per les entitats i persones del poble sense afany de lucre. És per això que les nostres propostes van dirigides a afavorir i facilitar la participació de les entitats.

És imprescindible que es tingui en compte que les festes siguin intergeneracionals i que les entitats hi tinguin un paper principal. Veiem, però, que la línia de l'equip de govern és l'opció d'afavorir els macroesdeveniments.

D'altra banda, també hem fet propostes, com la moció per la millora de les instal·lacions i el desenvolupament de Ràdio Silenci, que vàrem presentar el 2024, per potenciar els mitjans de comunicació locals, tant escrits com audiovisuals. rsal i respectuosa amb les persones, especialment les més vulnerables.

En defensa de la llengua catalana

Calen polítiques que apostin per fer front a l'emergència lingüística en què es troba la llengua catalana, propostes per promoure, prioritzar i fomentar l'ús del català l'ús social del català a la nostra administració local.

Hem proposat mocions en defensa de la llengua com la declaració de Prada, en suport a l'escola Bressola o en suport a la CAL (Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana).

Des de la CUP de la Garriga seguirem treballant per obrir les portes de la institució local a polítiques feministes, socialistes i ecologistes, i seguirem fent de la Garriga un espai de lluita per la llengua i la cultura popular en uns Països Catalans lliures i internacionalistes.

MOCIONS PRESENTADES

2023

PENJAR L'ESTELADA AL BALCÓ DE L'AJUNTAMENT	
SUPORT ALS BOMBERS VOLUNTARIS	
SUPORT A PALESTINA	
REALITZAR UNA CONSULTA POPULAR SOBRE L'AIGUA	

2024

CONSORCI D'UNA XARXA PELABLE AL VALLÈS OR.	
MILLORA INSTAL·LACIONS I DESENVOLUPAR RADIO SILENCI	
REDACCIÓ NOVA ORDENANÇA DE BENESTAR ANIMAL	
CONTRA LA CENTRALITZACIÓ A GRANOLLERS DELS JUTJATS DE VIOLÈNCIA DE GÈNERE	

2025

MOCIÓ DE PRADA	
INTERNALITZAR EL SERVEI DE NETEJA	
SOLIDARITAT AMB EL PAÍS VALENCIÀ	
SUPORT A AFECTADES PER AGRESSIONS SEXUALS A L'ESCOLA SANT LLUÍS	
MOCIÓ EN SUPORT A L'ESCOLA BRESSOLA	
ES TINGUI EN COMPTE L'INFORME PER LA REVISIÓ DE LA MEMÒRIA JUSTIFICATIVA DEL SERVEI D'ABASTAMENT D'AIGUA	

CANVIS A L'ESPAI DE LA SATI: UN NOU POLÍGON INDUSTRIAL PER A QUIN MODEL DE POBLE?

El passat 26 de març, el ple municipal de la Garriga va aprovar, malgrat els dos vots en contra de la CUP, la modificació d'usos de la parcel·la que ocupaven les naus industrials de la SATI per fer-hi un nou polígon industrial. Ara, a la Garriga, ja tenim cinc polígons industrials. Cinc polígons industrials per a quin model de poble?

Construint model de poble a pedaços i a remolc de propostes de privats, els seus interessos i els seus beneficis

Els propietaris dels terrenys on s'emplaçava l'antiga fàbrica SATI van presentar un informe al ple municipal demanant requalificar el terreny i ampliar-ne els usos. La seva justificació era que calia equiparar aquell espai amb els quatre polígons industrials que ja existien a la Garriga, malgrat que l'espai no estava qualificat com a tal. Així, proposaven dividir les cinc hectàrees de la SATI en dues parts. La part del nord, on es mantindria la qualificació de Gran Indústria i, per tant, s'hi inclou indústria, magatzem, comercial a l'engròs i oficines relacionades amb l'activitat industrial; i la part del sud, per a la qual es demanava modificar-ne i ampliar-ne els usos. En aquesta parcel·la, a part de l'ús industrial, es proposava incloure-hi (citem textualment):

- usos comercials referits a establiments d'automoció i carburants, d'embarcacions i altres vehicles, de maquinària, de pirotècnia, de materials per a la construcció i articles de sanejament, i els centres de jardineria i vivers;

- estacions de servei;
- oficines i serveis;
- esportiu;
- recreatiu B (zones d'oci i entreteniment);
- restauració;
- aparcaments;
- serveis tècnics i mediambientals.

És a dir, havent aprovat la proposta, un cop transcorregut un any, els propietaris del terreny podran vendre o llogar l'espai per instal·lar-hi grans cadenes comercials, de restauració, discoteques, centres amb màquines recreatives, grans cinemes.

El ple municipal de la Garriga ha acceptat requalificar el terreny que es va comprar com a sòl industrial ara fa cinc anys per tal d'explotar-lo per a altres usos més lucratiu i fer-hi el cinquè polígon industrial a l'estil Granollers Nord.

La llei d'urbanisme diu, expressament, que la iniciativa privada no té dret a tràmit, és a dir, no té dret a proposar canvis en els instruments d'ordenació urbanística, que són els responsables de regular i definir els usos del sòl. La llei explicita que les decisions respecte què passa a cada metre quadrat del municipi són competència de l'àmbit públic, garant dels criteris i interessos del bé comú. També diu, però, que l'Ajuntament podrà assumir expressament una iniciativa privada com a pròpia, si així s'aprova per ple. Això és el que ha passat a la Garriga. L'àmbit públic ha assumit una iniciativa privada que es regeix per interessos i beneficis individuals. Però per què ha pogut passar això?

El problema de no aprovar quan toca el Pla d'Ordenació Urbanística Municipal

El Pla d'Ordenació Urbanística Municipal (POUM) és el que defineix fins on pot créixer un poble i com pot créixer. Es tracta d'un document que marca on hi ha espai per construir-hi habitatge, equipaments, on s'han d'ubicar els carrils bici, quins terrenys han de mantenir-se per a usos rurals, industrials o per serveis i, en definitiva, tot allò que defineix quin model de poble volem.

Tenint en compte que el darrer POUM de la Garriga aprovat definitivament i, per tant, a dia d'avui vigent és de l'any 2001, és de consens dir que està totalment obsolet i desfasat respecte a altres normes superiors de protecció i regulació del territori. El 2001 era un context marcat per l'optimisme des-

mesurat de la febre per la construcció i l'especulació urbanística. Un context que augurava uns escenaris desorbitats de creixement de la població arreu. A més, les normatives de protecció de l'entorn natural eren més laxes que les actuals.

Fa anys que la CUP alertem de la urgència d'aprovar un POUM nou que respongui a les necessitats actuals del municipi, tenint en compte els grans canvis viscuts els darrers vint anys, i que sigui capaç de projectar el consens respecte de quin model de poble volem.

Per tot això, l'any 2018 es va iniciar el procés per elaborar un POUM nou. Va ser llavors quan es va identificar la necessitat de repensar alguns espais del municipi per planificar i estructurar el creixement de població, que es preveia més contingut. L'espai de la SATI era un d'aquests casos d'oportunitat de transformació urbanística. Després del llarg procés de consultació tècnica i participació ciutadana, es van proposar diferents alternatives que incorporaven usos residencials i comercials, de manera que es completava el barri de Dalt i el barri de Querol, i s'ordenava el creixement de població previst per a la Garriga, coherentment i respectant l'entorn natural. El document inicial, malgrat que es va aprovar per unanimitat del ple el novembre del 2019, no es va poder finalitzar perquè va arribar la pandèmia. La proposta, doncs, va quedar en un calaix fins que enguany, sis anys més tard, el nou govern ha assegurat reprendre el procés en els propers mesos.

Pel camí, però, els promotors privats van poder participar, legítimament, del procés de definició del POUM, tal com s'especifica en la memòria elaborada. Uns promotors que van poder accedir a la informació respecte de la proposta de modificar els usos

Ramon Ferrandis

de l'espai. I un d'aquests promotors, el desembre del 2020, mentre la proposta d'un POUM nou resta al calaix, compra el terreny de la SATI a preu de sòl industrial, aprofitant que l'anterior propietari es vol treure de sobre les naus abandonades des del 2013. El mateix promotor que al passat ple de març va presentar la proposta per requalificar els terrenys per fer-hi el cinquè polígon industrial de la Garriga. Una proposta que, en cap cas, es va preveure al llarg del procés amb tècnics, representants polítics i ciutadania, els anys 2018 i 2019.

Per què s'accepta aprovar aquesta proposta quan des del govern municipal s'ha afirmat que es reprendrà l'aprovació del POUM nou en els propers mesos? Per què no s'ha tingut en compte allò que va proposar la ciutadania per a la transformació de les cinc hectàrees de la SATI?

De nou, i per manca d'iniciativa pròpia de l'anterior i de l'actual govern, anem a remolc d'una iniciativa privada en lloc d'establir, des del debat públic, el marc i la direcció per satisfer les necessitats del nostre poble. Es tracta d'un projecte que no posa en valor la connexió amb l'entorn natural del municipi, que xoca arquitectònicament amb el barri de Querol, que es contraposa absolutament amb la poca activitat agrària que queda al municipi i, sobretot, que no ajuda a planificar les necessitats de creixement de manera ordenada. A quin model de poble estem obrint la porta?

Al model de polígons tipus Granollers Nord. Crear un altre polígon industrial no és el que la Garriga necessita. Els actuals estan mig buits i per això, en el mateix ple de març, es va comunicar una subvenció de la Diputació de Barcelona que permetia invertir fins a 1 milió i mig d'euros en la dinamització dels polígons industrials del sud. Però

els polígons s'han de repensar. No hi ha cap reflexió ferma al voltant del paper dels polígons no només al municipi sinó també a la comarca, i des de la lògica del desenvolupament econòmic diversificat i sostenible. El model Granollers Nord és un model que no té en compte la connexió amb la xarxa veïnal, on els cinemes multisala van acabar d'ofegar els petits de tota la comarca, i les cadenes de restauració i el model de consum que s'hi promou han aprofundit molt més en la crisi del petit comerç.

No hi ha una direcció política clara. Les polítiques públiques de desenvolupament econòmic del govern de la Garriga són incoherents. L'equip de govern treballa amb el Consell Comarcal per fomentar el turisme sostenible i responsable amb l'entorn natural, llança la marca «la Garriga, on s'està bé», que, suposadament, pretén potenciar el comerç de proximitat i la identitat de poble i, en contraposició però al mateix temps, aprova un nou polígon industrial on tan bon punt hi poden instal·lar un kàrting, un concessionari de Tesla, unes sales de cinemes, un Bauhaus, un McDonalds, una estació de servei o una sala de recreatius.

L'any 2020 la CUP de la Garriga ja vam preveure la necessitat de liderar la transformació de l'espai de la SATI des de l'àmbit públic i des del debat amb la ciutadania per evitar que fos al revés, tal com ha passat ara. Per això, vam presentar una proposta de transformació que implicava actors privats i comunitaris, i que vam fer arribar al govern i a tots els grups municipals. No vam rebre cap tipus de resposta ni comentari. La proposta, la vam resumir en un article titulat «La SATI, una nova oportunitat perduda?», publicat a La Bòbila de l'any 2021 i al web de la CUP de la Garriga (<<https://lagarriga.cup.cat/noticia/la-sati-una-nova-oportunitat-perduda>>).

En contraposició al cinquè polígon industrial que s'ha aprovat recentment, la proposta de la CUP de la Garriga responia a les principals necessitats del municipi de:

- ordenar el creixement de població amb la construcció de fins a 207 habitatges, dels quals el 50 % eren habitatge de protecció oficial;
- definir equipaments per a la dinamització agrària i l'economia de km 0 de la comarca, tal com s'especifica al projecte «Arrela't», aprovat l'any 2018 per unanimitat pel consistori;
- promoure la dinamització econòmica amb locals comercials per al petit comerç, facilitant així l'accés a serveis de la població que acolliria aquest nou espai i dinamitzant els barris de Dalt i de Querol;
- definir equipaments de dinamització cultural incloent-hi la proposta de gestió cívica i comunitària per donar cabuda a les entitats culturals del municipi;
- preveure espai per a futurs equipaments públics per respondre al creixement de la població, com una nova escola bressol;
- millorar la mobilitat activa potenciant la mobilitat a peu i en bicicleta, millorant les connexions amb els carrils actuals i creant una rambla amb arbrat, i connectar l'entorn urbà amb l'entorn natural així com amb el patrimoni arquitectònic i històric del municipi.

Tot això era possible en les cinc hectàrees de la SATI, comptant cada metre quadrat i euro d'inversió. Però, en canvi, el ple de la Garriga ha decidit facilitar un model de poble totalment oposat i liderat pels interessos econòmics i especulatius de la part privada.

Aina Tella Arbós
@aina_tella

TOT AIXÒ QUE VEIEM ALLÍ, I QUE ENS IMPRESSIONA

L'autocar ha sortit a les 4 h del matí de Girona, on han pujat les companyes de Perpinyà i de comarques gironines, i una hora més tard arriba a Cardedeu, on pugem les voluntàries del Vallès Oriental i del Maresme. Entre totes som unes 40 persones, i formem part de la brigada popular del cap de setmana del 25-26 de gener. A les 9.30 h passem el pont que ens portarà al barri d'Orba, a Alfafar (Horta Sud), popularment conegut com Parqe Alcosa. És tan sobtat tot el desgavell que veus des de la finestra de cop que penso que m'he adormit i m'he perdut la gradació, però en realitat va anar així: al nord del riu, tot ben normal; passat el riu, barrancada.

Ens reben a la Coordinadora de Col·lectius del Parqe Alcosa, una entitat històrica d'organització i lluita veïnal, on de seguida ens reparteixen feines: 20 persones cap al «supermercat», 10 al rober, 6 a repartir queviures, aigua i altres necessitats a veïnes del barri, i 2 a penjar pancartes i muntar tallers per la canalla, 4 a pintar i reparar parets a unes cases properes.

On hi ha més feina és a endreçar, organitzar, moure i col·locar caixes i productes al «supermercat» i classificar i ordenar la roba; hi dediquem la resta d'hores de feina d'aquell cap de setmana. Es tracta d'un antic Consum, un local que havia estat tancat durant 10 anys i que, en els primers moments d'emergència i amb ajuda dels bombers (UME), van obrir per utilitzar-lo com a central per a rebre els camions d'ajuda que els arribaven (i arriben) i repartir-la. Al rober i al «supermercat» gratuït hi ha cua tot el matí de persones que venen a buscar aliments, alguna peça de roba i/o altres coses com productes d'higiene, neteja, etc. També s'acosta bastanta gent en bicicleta per a ajustar-la o arreglar-la al local que s'ha habilitat als baixos com a taller, portat també en bona part amb voluntariat i donacions.

Toni Valero, membre de la Coordinadora, ens explica que tot això que veiem allí, i que ens impressio-

na, és fruit de dues desobediències: la primera, la de sobreviure i no morir arrossegades per la barrancada; la segona, la desobediència de moltes altres persones a l'ordre de no ajudar, de no anar a les zones zero, tal com demanaven les primeres consignes oficials: que ningú s'acostés a les zones afectades. Recordo emocionat, i emocionant-nos, la gentada que va desobeir-ho des d'aquell primer moment i travessant el pont de la Solidaritat va anar-hi a ajudar durant dies i dies. I agraeix que continuem arribant-hi.

Quatre mesos després entren a la fase de reconstrucció, rebutjant el model que els imposen des de l'administració, des del principi desapareguda, lenta i sense coordinació, i que els posa ni més ni menys que un exmilitar especialitzat en zones de postguerra a dirigir-la. Reclamen un model de reconstrucció totalment diferent (dialogada, com a mínim!), en què l'afectat/da no sigui vist/a com un objecte passiu, sinó un subjecte agent d'aquesta reconstrucció, que només serà certa si l'organitzen col·lectivament.

Per això estan organitzades ara en els Comitès Locals d'Emergència i Reconstrucció, que compten amb la participació àmplia de la societat de vuit municipis afectats (Parc Alcosa d'Alfafar, Benetússer, Massanassa, Catarroja, Albal, Paiporta, Algemesí i Sot de Xera). Presenten aquests comitès en una roda de premsa a vessar, la pancarta de darrere diu: «La reconstrucció la decidim les valencianes, no el tinent general. Amb l'economia social, posa en marxa el teu comitè local! Pobles del Sud». La idea central dels comitès és aprofitar aquest esperit i empenta que va fer que la gent desobeís per ajudar-nos les unes a les altres. Nosaltres, aprofitant que estan així de ben organitzades, dia 29 de març hi tornem a anar.

Si vols participar a la propera, a <organitzemla-resposta.cat> trobaràs informació d'aquestes brigades de voluntariat organitzades per la Xarxa de Casals i Ateneus dels Països Catalans.

Bàrbara Partegàs Rof
@casalsiateneus

LLARGA VIDA AL SAFAREIG!

L'Ateneu Popular El Safareig som una associació nascuda amb la inquietud de construir al nostre poble un espai estable i dinàmic d'alternativa cultural i política.

El nostre objectiu és fer poble, és clar, però no de qualsevol manera: impulsem la creació i la difusió del que considerem cultura justa, oberta i amb consciència crítica, i setmana a setmana treballam per oferir activitats i formacions lligades a la nostra agenda de valors: el feminisme, l'antifeixisme, l'ecologisme, l'antiracisme i l'independentisme, inclosa la difusió de la nostra llengua, el català.

L'organització està constituïda, gestionada i finançada íntegrament pels socis i sòcies, i des que va començar a caminar, ja fa més de tres anys, que no ha parat de créixer. Avui ja som més de 130 sòcies (una xifra que ens proposem continuar ampliant) i és una alegria veure que, des que vam començar, la xarxa de persones que participen del projecte va fent-se cada cop més plural generacionalment. El nostre és un espai on trobar-se i compartir, però també des d'on organitzar conscientment projectes i iniciatives que responen a inquietuds i sensibilitats diverses: per aconseguir-ho, és fonamental ser moltes persones, i diferents.

Des del setembre de 2024, quan vam traslladar l'activitat a la planta baixa del carrer de Cardedeu, número 1, hem estat molt actives i hem organitzat més d'una cinquantena d'activitats de tota mena: xerrades, concerts, presentacions de llibres, espectacles de màgia i de teatre, exposicions, projeccions, monòlegs, trobades gastronòmiques i formacions. I pretenem que això només sigui el principi: estem (i continuarem estant-ho) implicades en la vida cultural, social i política del poble, fent xarxa i donant suport a aquelles iniciatives i projectes (com la recent reivindicació d'una consulta popular per a la gestió pública de l'aigua al municipi) que considerem po-

sitives per a la Garriga i el conjunt del territori i, en última instància, que van a favor d'una societat més justa i de la construcció d'un futur digne per a tothom.

Si voleu conèixer la programació, fer propostes noves o formar part del projecte, podeu passar per davant del local (trobareu els actes anunciats a la porta) o seguir-nos a Instagram per estar al dia de les activitats.

El nostre és un espai on trobar-se i compartir, però també des d'on organitzar conscientment projectes i iniciatives que responen a inquietuds i sensibilitats diverses

El Safareig és obert a tothom que hi vulgui participar, i hi ha moltes maneres de donar-hi suport: fent propostes, treballant-hi o, senzillament, associant-s'hi i col·laborant a finançar-lo! De seguida notareu que no tenim cua, ni banyes, ni cuinem potes de llangardaix: som gent del poble, amb una visió crítica del que succeeix al nostre entorn i ganes d'implicar-nos en allò que hi passa per transformar-lo positivament.

L'Ateneu és, també, casa vostra. Us hi esperem!

Michelle Puddu Roca
@ateneuelsafareig

«LA POLICIA DINS DE CASA»

Entrevista a Mar Ampurdanès sobre les infiltracions policials al moviment independentista

P: Què creus que motiva la Policia Nacional a infiltrar-se en els moviments independentistes d'esquerres?

La Policia Nacional i, en particular, les infiltracions són una més de les armes que l'Estat espanyol està disposat a utilitzar per acabar amb tota dissidència i, sobretot, amb tot espai polític que plantegi una alternativa real al seu projecte. Els darrers anys l'Esquerra Independentista i altres moviments socials han estat l'enemic a batre, sense escrúpols i sense respecte pels drets fonamentals.

Les infiltracions s'han fet amb l'objectiu d'extreure informació, dades, noms..., però també amb l'objectiu de generar por i desconfiança entre nosaltres.

P: Com poden afectar aquestes infiltracions la confiança i unitat interna dels moviments independentistes?

Generar desconfiança —en els companys, en els espais i en la gent nova que s'apropa als projectes— és, com deia, un dels objectius de les infiltracions i no només un dany col·lateral.

És evident que haver conviscut amb algú que consideraves amic i que et va amagar que era un agent de la Policia Nacional és dolorós, ha causat molt patiment i ha deixat moltes persones afectades. Tanmateix, som conscients que és importantíssim desenvolupar eines que ens permetin treballar la confiança dins els nostres col·lectius; la confiança entre companys, però també en un projecte polític compartit, pot esdevenir un bon motor per seguir lluint.

P: Quina ha estat la resposta de l'Esquerra Independentista davant la presència d'infiltrats dins les seves files?

Des de l'Esquerra Independentista s'han denunciat els fets per tots els mitjans possibles, tant a la premsa i les xarxes socials com a través d'accions de carrer i institucionals. D'entre aquestes accions, durant el passat mandat al Parlament de Catalunya, vaig assumir la presidència de la Comissió d'investigació sobre la infiltració de policies del cossos de l'Estat en els moviments socials, polítics i populars.

La resposta ha anat més enllà, però, amb una feina intensa per enfortir les organitzacions i fer costat a les companyes que han patit les infiltracions més de prop.

P: Com es pot detectar i exposar la presència d'infiltrats dins dels moviments?

Els agents infiltrats van cometre diversos errors a l'hora d'amagar la seva identitat secreta, diferents en cada cas; descuits que van fer saltar les alarmes. Això és senyal que hi ha mecanismes interns que

funcionen per a la detecció, però sempre cal seguir millorant les eines amb què comptem.

P: Què consideres que diu sobre l'estat de la democràcia aquest tipus d'estratègies policials?

Aquestes estratègies són una mostra més de l'esperit antidemocràtic d'un Estat espanyol que, desgraciadament, ja no ens sorprèn, però això no vol dir que les hàgim de normalitzar.

És molt important deixar en evidència la manca de respecte pels drets fonamentals que suposen aquestes pràctiques, que ni tan sols no tenen cabuda en la seva estimada constitució.

P: Quins mitjans de comunicació consideres que han tractat aquest tema amb la serietat que mereix?

Si parlem de mitjans de comunicació, no puc fer més que agrair la feina feta per La Directa per treure aquests casos a la llum, així com fan amb tantes d'altres investigacions imprescindibles. També cal destacar el documental del 30 minuts de TV3 titulat «Infiltrats», també de la mà de La Directa, que es va convertir en el més vist de la història del programa.

P: Com podem educar i conscienciar la societat civil sobre la gravetat d'aquestes pràctiques?

Moltes vegades ens costa més arribar a la gent que no pas fer entendre el que volem explicar. El documental a què feia referència n'és un exemple clar: malgrat que ja s'havien anat fent públics diversos casos durant els darrers anys, molta gent no se n'havia assabentat fins que es va aconseguir emetre el programa, i gairebé tothom s'esgarrifava en conèixer les infiltracions i la duresa dels fets. Hem d'utilitzar tots els altaveus possibles per condemnar aquestes pràctiques i per construir una opinió pública que s'hi oposi amb contundència.

P: Fins a quin punt creus que aquestes operacions policials tenen el suport polític directe?

Hi ha responsables polítics espanyols que han decidit activar el mecanisme de les infiltracions i n'hi ha d'altres que n'han tingut coneixement i ni ho han aturat ni ho han denunciat. El «gobierno más progresista de la historia» ha infiltrat policies sabent tots els drets que vulnerava infiltrant-los.

Cal dir també que ni els membres del govern espanyol ni els càrrecs de responsabilitat dels cossos de seguretat de l'Estat no han comparegut mai quan des del Parlament se'ls ha citat com a investigats pels fets.

P: Quin impacte penses que tenen aquestes pràctiques d'infiltració en la moral i la determinació dels militants independentistes?

El cop és dur, en especial per a aquells militants que van compartir espais i vivències amb els agents infiltrats. Tot i això, que l'Estat engegui aquests engranatges per frenar-nos vol dir que la nostra lluita genera espais de contrapoder i té un impacte real; és per això que faran el que calgui a fi d'aturar-la.

P: Quines mesures legals o polítiques es podrien implementar per prevenir aquestes infiltracions?

Aquest tipus d'infiltracions haurien d'estar directament prohibides per llei. Les que s'han dut a terme fins al moment no sabem ni quines normes seguien, ni qui n'autoritzava les actuacions, ni si tenien supervisió judicial... És una evidència que els cossos policials en general haurien de comptar amb mecanismes de control externs que tinguessin la capacitat de sancionar aquestes pràctiques.

P: Quines experiències viscudes et fan sentir més vulnerable dins de la lluita independentista?

En els moments de més eferescència de l'independentisme dels darrers anys, l'amenaça de la repressió en les seves diferents formes és una por amb què he hagut d'aprendre a conviure, com tanta altra gent, perquè és real, i m'ha fet sentir vulnerable en molts moments. Tot i això, el mateix que suposa una amenaça és alhora allò contra el que lluitem, així que ens empeny a seguir endavant.

P: Què diries a aquells que minimitzen o justifiquen la infiltració policial dins dels moviments independentistes?

Hi ha qui ho fa intencionadament per nodrir un relat que titlla de terrorisme l'independentisme, per justificar certes posicions polítiques de cara a la majoria de la població. D'aquesta manera, pretenen passar de ser qui nega el dret a decidir o, entre d'altres, el dret a l'habitatge a ser qui fa el que calgui per combatre uns moviments socials que presenten com a violents i perillosos.

Altres potser ho diuen des del desconeixement, i a aquests els diria que no facin cas dels primers i que no hi ha justificació possible per la guerra bruta de l'Estat, que no entén d'ètica ni de justícia.

Moltes gràcies, Mar!

Mar Ampurdanès
@marampurdanes

L'ESPOLI DE L'AIGUA AL MONTSENY: ARBÚCIES I L'AIGUA EMBOTELLADA

En ple context de crisi climàtica i sequera sostinguda, el que ha passat a la vall d'Arbúcies i al massís del Montseny és senzillament inadmissible. Hem vist com durant la sequera les fonts s'assecaven, els boscos patien la manca d'aigua, les masies es quedaven sense aigua, hi havia els camps secs i restriccions d'aigua per a tothom; i mentrestant les plantes embotelladores continuaven extraient milions de litres d'aigua al dia sense cap restricció. Un espoli legalitzat que és una mostra descarada de com els interessos econòmics passen per sobre dels drets de les persones i del medi ambient.

A Arbúcies hi ha quatre plantes d'embotellament: Regàs i Font d'Or (Vichy Catalan Corp.), Font Agudes (Grup Font Agudes) i Aigua de Viladrau (Nestlé Waters). Totes elles van seguir funcionant amb normalitat, sense cap mena de restricció, tot i que la major part de fonts naturals de la zona es van assecar.

A l'octubre de 2023 va néixer el col·lectiu Aigua Clara, un moviment ciutadà valent i compromès que no es resigna a mirar com el territori s'assecava mentre les multinacionals fan negoci. El col·lectiu ha pres la iniciativa de comptar camions, recopilar dades i denunciar l'opacitat institucional i empresarial. Rebutgen la inacció dels governs i reclamen estudis independents, transparència real i una gestió de l'aigua basada en el bé comú, no en els beneficis privats. Aigua Clara representa la dignitat d'un poble que diu prou.

Un espoli legalitzat que és una mostra descarada de com els interessos econòmics passen per sobre dels drets de les persones i del medi ambient.

Segons càlculs fets per veïnat organitzat —un equip de persones voluntàries que es van organitzar fent controls, en dies aleatoris, tant en temporada d'hivern com d'estiu—, surten per la carretera més de 5,6 milions de litres d'aigua cada dia, gairebé quatre vegades el consum domèstic del poble. Una aigua que es reparteix per tot l'Estat espanyol i per l'estranger.

Aquest negoci de l'aigua s'empara en una legislació caduca, la Llei de mines de 1973, una relíquia franquista que tracta l'aigua com si fos un recurs mineral qualsevol, explotable fins a l'extenuació. Aquesta norma permet concessions indefinides i opacitat absoluta en les dades d'extracció. L'aigua, que hauria de ser un dret bàsic, es tracta com una mercaderia en mans de corporacions que trafiquen amb la nostra riquesa natural per fer milions a costa del territori. Una llei estatal que permet que l'explotació es faci sense cap vinculació amb els plans hidrològics, ni sotmesa a la Directiva marc de l'aigua (DMA) de la Unió Europea, que exigeix protegir i controlar quantitativament i químicament totes les masses d'aigua subterrània.

El col·lectiu Aigua Clara juntament amb altres entitats ecologistes reclamen una revisió urgent de la Llei de mines que regula l'explotació de l'aigua mineral, així com la realització d'estudis independents sobre l'estat dels aqüífers. També exigeixen una major transparència per part de les empreses embotelladores i les administracions públiques.

És hora de posar fi a l'espoli silenciós de l'aigua al Montseny. Cal recuperar la sobirania sobre els nostres recursos hídrics i avançar cap a una gestió democràtica i sostenible que prioritzi l'abastament públic i la conservació dels ecosistemes per damunt dels interessos privats d'unes poques empreses.

Cal un canvi radical. Cal derogar les lleis franquistes que permeten aquest saqueig. Cal exigir transparència, participació i justícia hídrica. Cal, sobretot, posar la vida i el territori per davant dels beneficis milionaris d'unes quantes multinacionals. L'aigua és nostra.

DADES PERSONALS I AJUNTAMENT, DRETS I OBLIGACIONS

Des del nostre nom o el consum d'aigua del nostre habitatge fins a la nostra situació financera o de salut. Cada vegada són més les dades personals nostres que té l'administració local. Aquest fet i els riscos que suposa que les nostres dades estiguin en mans d'altres fa que sovint ens fem moltes preguntes al respecte. Preguntes com quina protecció tenen les meves dades? Pot l'Ajuntament compartir-les amb altres entitats públiques o privades? Realment, calen tantes dades per fer un bon govern? Podem fer alguna cosa al respecte?.

En aquest article us explicaré, en primer lloc, què són les dades personals i quines dades nostres pot tenir l'administració local, així com quins drets tenim al respecte.

Tot això us serà útil si mai us heu fet les preguntes d'abans o si us les esteu fent ara mateix. I no només sobre l'administració local, també sobre altres entitats públiques o privades.

Per començar, el marc legal.

L'any 2016, la Unió Europea va aprovar el Reglament General de Protecció de Dades (RGPD). Aquest reglament és de compliment obligatori des del 2018 tant per a entitats privades com per a públiques. I això inclou l'administració local.

Per dur a terme aquest article m'he basat en la informació que tenim en aquest reglament, així com en les publicacions de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades (AEPD), que és l'òrgan competent en aquesta matèria a l'Estat espanyol.

En primer lloc, què entenem per dades personals? O millor dit, què entén la llei per aquest terme?

Diu el reglament que podem definir el terme dada de caràcter personal com tota informació sobre una persona física identificada o identificable mitjançant aquesta informació.

Es considerarà persona física identificable o «afectat» «tota persona la identitat de la qual es pugui determinar, directament o indirectament, en particular mitjançant un identificador, com ara un nom, un número d'identificació, dades de localització, un identificador en línia o un o més elements propis de la identitat física, fisiològica, genètica, psíquica, econòmica, cultural o social de la dita persona». Traduït, qualsevol informació que pugui ser associada amb el nostre nom o DNI és una dada personal.

Realment, quines dades li calen, a l'Ajuntament? Tècnicament qualsevol dada que li calgui per dur a terme les seves funcions, com també cedir-les a tercers quan sigui necessari. Però en tot cas la responsabilitat última recau en l'entitat local que haurà de prendre les mesures adients per protegir els nostres drets.

I, doncs, quins són els nostres drets respecte de les dades personals? La normativa de protecció de dades permet que es pugui exercir davant el responsable del tractament —en el cas que tractem seria l'Ajuntament— els drets següents: **Accés.** Saber quines dades nostres tenen i si les tracten; en cas afirmatiu, podem demanar:

- Còpia de les dades que són objecte del tractament.
- Amb quina finalitat estan sent tractades.
- Quines categories de dades tracten.
- Si les dades s'han cedit a tercers.
- El termini previst de conservació.
- Origen de les dades.
- Si les fan servir per prendre decisions automatitzades o elaboració de perfils.
- Si s'han transferit fora de la UE.

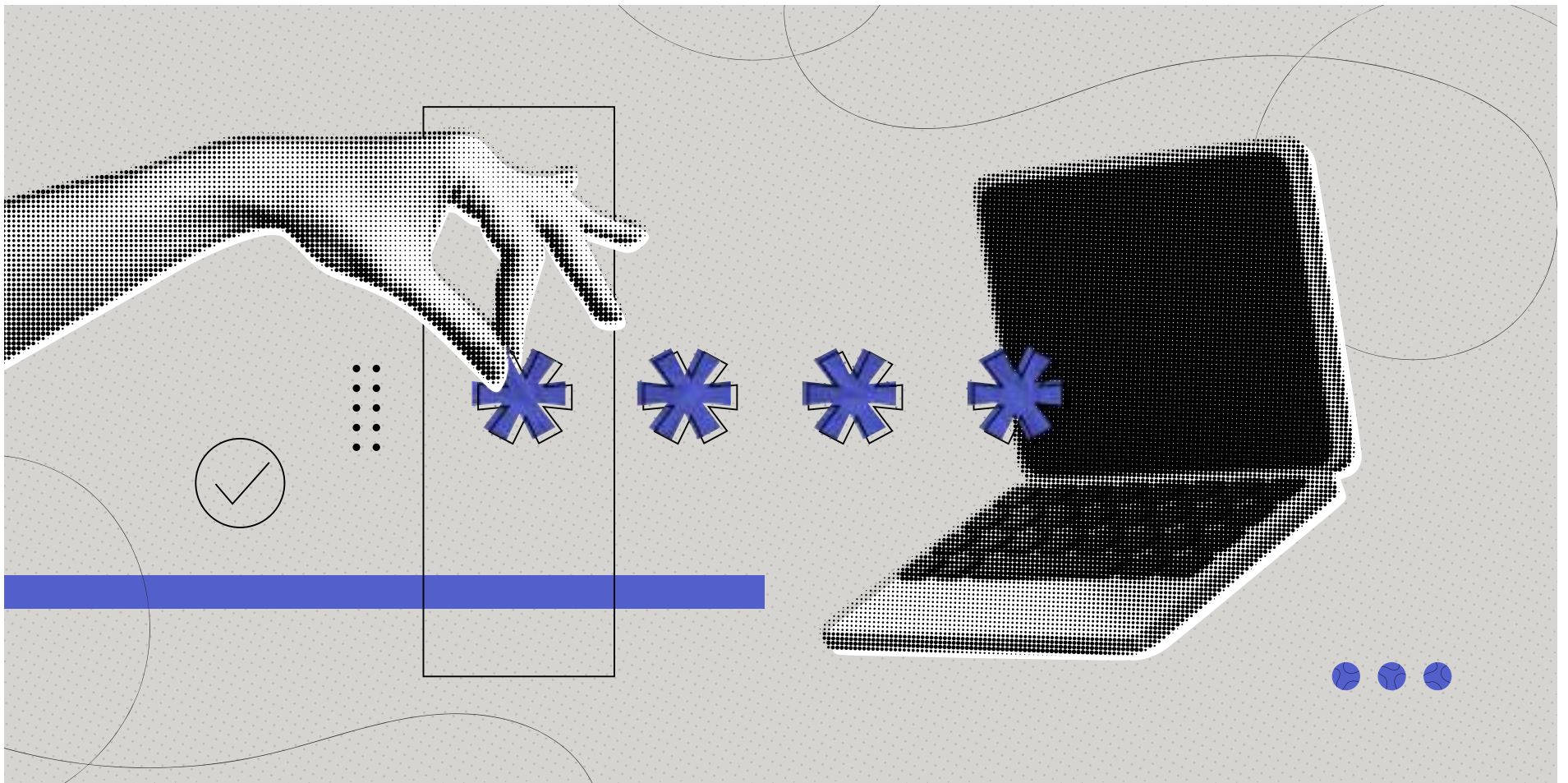
Rectificació. Poder canviar-les si no són correctes.

Oposició. Negar-nos que les nostres dades siguin tractades si no tenen motius per fer-ho.

Supressió, o «dret a l'oblit». Eliminar les dades quan ja no són necessàries o revocar el permís que hàgim donat per al seu ús.

Aquest dret es pot exercir sempre que entrem en algun d'aquests supòsits:

- S'ha complert la finalitat per la qual les dades van ser recollides i ja no són necessàries.

- S'ha exercit el dret d'oposició.
- Les dades s'han obtingut de manera il·lícita.
- En virtut d'una obligació legal.
- Quan siguin de menors.

Limitació del tractament. Podem indicar quan no volem que les dades siguin tractades per uns motius però sí per altres. A més a més, també es pot sol·licitar la limitació del tractament quan les dades s'han de conservar per a fer futures reclamacions.

Portabilitat. Sol·licitar que les nostres dades ens siguin lliurades en un format que es pugui cedir a altres entitats.

No ser objecte de decisions individualitzades. Aquest dret ens permet oposar-nos que les nostres dades siguin tractades amb la finalitat de prendre decisions automatitzades (sense intervenció humana), inclosa l'elaboració de perfils, que puguin tenir efectes jurídics sobre nosaltres o que ens puguin afectar d'alguna forma similar. A més, en el cas d'aquestes decisions automatitzades, també es pot demanar que siguin supervisades per persones físiques, així com expressar la nostra opinió al respecte i impugnar la decisió.

Aquests drets es caracteritzen pel següent:

Les dades són nostres i només tenim l'obligació de cedir-les quan siguin absolutament necessàries perquè l'Ajuntament pugui dur a terme les seves funcions.

- El seu exercici és gratuït.
- Si les sol·licituds són manifestament infundades o excessives (p. ex., caràcter repetitiu), el responsable podrà:
 - Cobrar un cànon proporcional als costos administratius suportats.
 - Negar-se a actuar.
- Les sol·licituds s'han de respondre en el termini d'un mes, tot i que si tenim en compte la complexitat i el nombre de sol·licituds, es pot prorrogar el termini per dos mesos més.
 - El responsable està obligat a informar-nos sobre els mitjans per exercir aquests drets. Aquests mitjans han de ser accessibles i no es pot denegar aquest dret si optem per emprar un altre mitjà.
 - Si la sol·licitud es presenta per mitjans electrònics, la informació es facilitarà per aquest mateix mitjà quan sigui possible, tret que sol·licitem expressament que es faci d'una altra manera.
 - Si el responsable no dona curs a la sol·licitud, informará, en màxim un mes, de les raons de la seva no actuació i la possibilitat de reclamar davant una autoritat de control.
 - Es pot exercir els drets directament o per mitjà d'un representant legal o voluntari.

- Existeix la possibilitat que l'encarregat de les dades sigui qui atengui la sol·licitud per compte del responsable, si tots dos ho han establert en el contracte o acte jurídic que els vinculi.

Podem resumir-ho d'una forma senzilla: les dades són nostres i només tenim l'obligació de cedir-les quan siguin absolutament necessàries perquè l'Ajuntament pugui dur a terme les seves funcions. I sempre tindrem dret a rectificar i eliminar aquelles dades nostres que ja no són necessàries.

I quines són les obligacions de l'Ajuntament?

- Determinar si és lícit demanar unes dades concretes.
- Informar-nos del tractament de les dades.
- Dur un registre d'activitats de tractament i assignar un delegat de protecció de dades.
 - Dur a terme l'anàlisi de riscos i prendre les mesures adients al respecte.
 - Signar contractes d'encàrrec de tractament de dades si és necessari.
 - Complir les obligacions al respecte de les seves pàgines web, xarxes, video-vigilància...
 - Formar els seus empleats.
 - Informar l'agent de control quan es produeixi una bretxa de seguretat.

I ara que som conscients de quines dades poden tenir les administracions i quins són els nostres drets, passarem a la part final.

Quins riscos suposa el tractament de les nostres dades a les entitats locals?

- Si no es protegeixen bé, les dades poden acabar filtrades a internet o en mans de persones no autoritzades.
 - Accessos no autoritzats.
 - Ús indegut de la informació, especialment quan se cedeixen a tercers.
 - Atacs informàtics (hackejos).

Hem de saber que el reglament obliga els ajuntaments a dur a terme una anàlisi de riscos, tot i que en el cas d'ajuntaments de menys de 20.000 habitants, com és el cas de la Garriga, aquesta anàlisi pot fer-se amb el suport de la Diputació de Barcelona. En tot cas, aquesta anàlisi s'ha de fer obligatòriament així com s'han d'implementar les mesures de seguretat que es derivin de l'anàlisi.

Malgrat això, els riscos als quals ens exposem depenen sempre del tipus de dades, i malgrat que es prenguin mesures de seguretat, no es pot garantir mai un risc zero. Per això és important fer allò que podem fer nosaltres, exercir el nostre dret a l'accés per saber quines dades nostres té l'Ajuntament i, segons aquestes, exercir si cal el nostre dret a rectificació o supressió.

No es tracta de ser paranoics, però sí de conèixer els nostres drets i tenir nosaltres el control sobre les nostres pròpies dades.

Irene Puig Rocher
@yuirene.bsky.social

CISJORDÀNIA: L'ANNEXIÓ SILENCIOSA

Parlar avui dia sobre Palestina ens trasllada immediatament a la Franja de Gaza. És innegable que el genocidi perpetrat per Israel a la franja des de l'inici de la guerra requereix una extensa cobertura mediàtica. Ara bé, aquesta atenció sovint eclipsa una realitat igualment alarmant que succeeix en territori palestí des de fa dècades i que des del 7 d'octubre de 2023 no ha fet més que intensificar-se exponencialment. Sigui una distracció mediàtica buscada o simplement convenient, el cert és que Israel l'està aprofitant per accelerar el seu projecte més preuat: el control i l'annexió total de Cisjordània.

Cisjordània és i sempre ha estat la gran joia de la corona per a Israel. Traçada amb la partició de 1948, ocupada amb la guerra dels Sis Dies de 1967 i fragmentada des de llavors, aquest territori, amb una extensió similar a la de la província de Girona, ha estat sempre sotmesa a una política d'asfíxia contínua de difícil marxa enrere.

És aquí on Israel ha dut a terme la guerra demogràfica més flagrant. D'una banda, amb la construcció de 141 assentaments il·legals que avui alberguen prop de 600.000 colons israelians, alguns ja de segona o tercera generació. Una política de fets consumats pràcticament irreversible, que se suma a l'apartheid envers la població palestina, la qual està subjecta a la llei militar israeliana diferent de la llei civil que protegeix els colons. Aquest ofec s'estén també al control dels seus recursos, la restricció de la seva llibertat de moviment, la limitació de la seva participació política, o l'atac físic contra infraestructures o persones.

Però per si tot això fos poc, l'ostracisme mediàtic envers Cisjordània ha donat carta blanca a accelerar aquests aires expansionistes envers la regió. Només cal escoltar les declaracions cada cop més recurrents i desenfrenades d'alts càrrecs del govern de Netanyahu, els quals prediquen sense embuts l'annexió definitiva de Cisjordània aquest mateix any 2025. Aquesta mesura, públicament secundada per Donald Trump, suposaria un canvi substancial: la transició de la categoria de territori ocupat a territori annexionat, convertint-lo en part indiscutible del territori sobirà israelià.

I és que més enllà de l'aprovació legal de l'annexió, el fet és que Israel ja fa mesos que n'aplana el terreny. Un dels casos més flagrants, i força ignorat malgrat la gravetat que suposa, és l'intent d'acabar amb la UNRWA, l'Agència de les Nacions Unides per als Refugiats de Palestina, la qual garanteix serveis bàsics als 6 milions de desplaçats palestins que viuen tant a Cisjordània, Gaza, Jordània, el Líban o Síria.

Poques setmanes després de la matança del 7 d'octubre, Israel va acusar la UNRWA de tenir vincles amb els atacs a través de 12 treballadors subcontractats que suposadament hi haurien estat implicats. Aquesta acusació va portar 18 països, inclosos els Estats Units, Alemanya i França, a suspendre el finançament de l'agència, que compta amb 33.000 empleats. Més tard, en comprovar que les proves eren inconsistents, la majoria dels governs van restablir l'ajuda, excepte els Estats Units, que encara no l'han restablerta.

Però la retòrica per a la seva clausura ja estava fundada i, el gener de 2025, una nova legislació israeliana ha prohibit qualsevol activitat de la UNRWA en territori israelià i, de facto, palestí. Un nou càstig col·lectiu i premeditat que comportarà el tancament o el traspàs de dotzenes d'equipaments educatius i sanitaris palestins. Una mesura que no només desmantella un dels pilars de la lluita palestina, com és l'estatus de refugiat i el dret de retorn, sinó que deixa òrfena Cisjordània i Gaza del paraigua de les Nacions Unides, la qual documentava fins ara gran part de les vulneracions de drets humans que s'hi cometien.

I és aquí, des de l'ombra, on l'ocupació d'Israel esdevé inexorable. Perquè si no se'n parla, no existeix. Una ombra forjada amb l'assassinat de 173 periodistes palestins a Gaza, la prohibició de premsa internacional a la Franja, la constant denegació de visats a organitzacions internacionals i, ara també, el desmantellament de Nacions Unides sobre terreny.

L'aspiració a una pau duradora i justa sembla, doncs, cada cop més llunyana, mentre el destí de Cisjordània es defineix entre el silenci, l'oblit i l'obsessió d'annexionar-la.

Joan Giralt
@jogiralt

Per aprofundir sobre la realitat a Cisjordània podeu veure a 3Cat el documental «Shahid, créixer o morir a Palestina», el qual retrata la vida de tres infants palestins d'ençà de l'inici de la guerra. Una pel·lícula dirigida per Joan Giralt i Andreu Merino, amb la col·laboració de Joan Mas, produïda per La Manchester amb el suport de Movistar+ i 3Cat.

POBRETARIAT

Precarietat laboral i altres debats sobre la classe i el treball

Per si algú en dubtava, la persona discriminada ho va ser per provar d'exercir els seus drets com a catalanoparlant i no pas de cap altra llengua, en un racó de món on la llengua catalana és oficial i té reconeguts, precisament, uns drets per als seus parlants. El cas és que un metge, d'un CAP barceloní, es va negar a atendre en català la pacient, cosa que aquesta reclamava, tot afirmant que malgrat que l'entenia no tenia interès a aprendre a parlar-lo. D'entrada cal dir que no deia tota la veritat, perquè, segons va aclarir l'afectada, el metge no la va entendre del tot quan li va explicar què li passava. Per altra part, aquest facultatiu demostrava dues coses igualment nocives, sobretot quan la matèria amb què treballa són persones o, encara més, amb la salut de les persones: una, un menyspreu absolut pel lloc on ha anat a viure i la seva idiosincràsia cultural secular; en segon lloc, un menyspreu absolut per la gent a la qual haurà de tractar, que tenen una llengua diferent de la seva, cosa que el converteix, a banda de mala persona, en un mal metge. Ras i curt, si en l'àmbit sanitari un metge no és capaç de comunicar-se en la llengua del pacient, no som davant d'un bon professional. Tot això, amb violació de drets a banda.

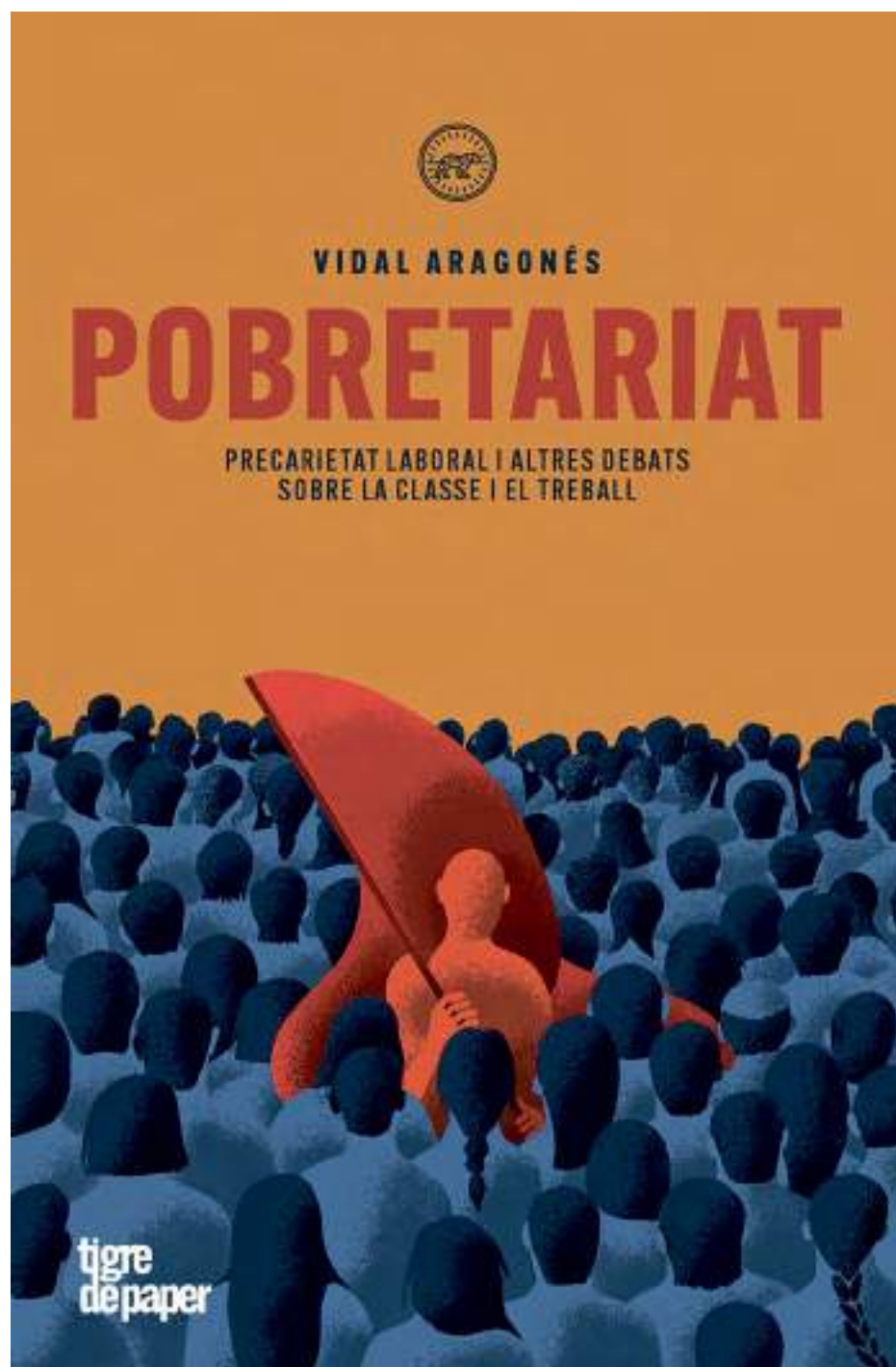
Però el cas encara té una altra derivada que completa el quadre de la situació que viu la comunitat catalanoparlant a l'àrea del seu domini lingüístic. La persona que ha fet públic el cas, la pacient afectada, és una dona d'origen peruà que fa un any que viu a Catalunya. Segons sembla que aquest metge es mantenia en aquesta actitud supremacista, imperialista i incompetent era sabut de feia un cert temps, i ha estat una parlant de quítxua i castellà nouvinguda qui ha denunciat la situació. Quants catalans deuen haver passat per aquest CAP abaixant l'ídem? Quants pacients de via catalana, del món ens mira, de *spain is a fascist state*, deuen haver anat acotant la testa i canviat servilment de llengua davant d'aquest senyor tan militant d'imposar la convergència al castellà i impedir que els catalanoparlants s'expressin en la seva llengua (perquè, enemics com som de nosaltres mateixos, entre 8 i 9 de cada deu catalanoparlants canvien al castellà davant d'un interlocutor que no li respon d'entrada en català)? A quants CAP més passa, això? Encara hi ha un altre element, no menor, que no podem negligir quan ens referim a un cas com aquest: si aquestes situacions es produeixen, de forma reiterada i, sí, en nombre creixent, és perquè l'administració responsable, en aquest cas la Generalitat de Catalunya, governada per independentistes catalans, amb un govern sorgit d'un parlament amb majoria d'escons independentistes catalans, ho permet. Imagineu-vos si... Bé, no cal que us imagineu res: la inacció d'avui és la intempèrie de demà. O la d'ara mateix al País Valencià i les Illes amb els governs d'ultradreta nacionalista espanyola de PP-Vox.

I encara tenim una altra cosa davant del nas, tan a la vora que ens l'esclafa: el conflicte lingüístic negat per activa i per passiva, però existent i tossut malgrat els seus il·lusos enterradors, ha esclatat com un globus ple de fems, gràcies a l'ambient enrarit post 1-O i la derrota que arrosseguem (política i moral). La reculada de l'independentisme institucional ha anat acompanyada de l'ofensiva espanyolista, de les dades d'usos lingüístics de 2018 (prepareu-vos els cabells que us quedin per estirar-vos-els, que enguany en surten de noves) i d'una situació «glocal» que combina, en contra nostra, demografia, model econòmic, subordinació política, imperialisme lingüístic i nacional espanyol i pusil·lanimitat catalana. Ens volen morts com a entitat diferenciada: les llengües mitjanes i petites fan nosa al capitalisme global i al seu model depredador del qual es beneficien algunes llengües imperials, de les quals justament el castellà és una de les més conspicues (sense oblidar el francès).

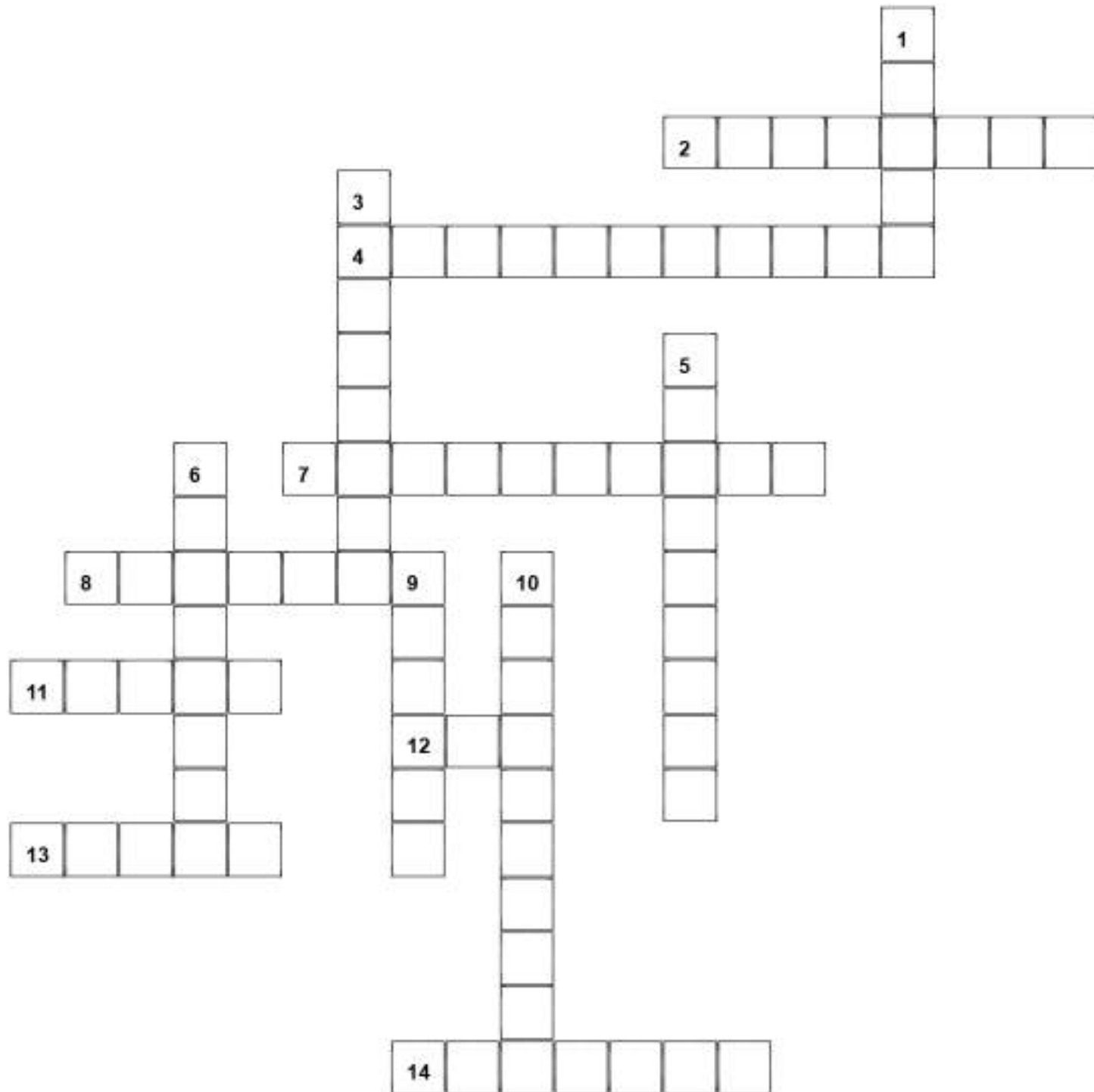
Per això, encara que ens sembli que no, la reculada va escampant-se a tots els pobles, també al nostre. Si no s'impulsen mesures actives, algunes de les quals passen per revertir una mentalitat de gos apallissat, no ens en sortirem; i ara no sortir-nos-en és ser al cap del carrer, si no del precipici. Hem celebrat, per exemple, que el nou mandat hagi suposat la inauguració d'una regidoria de Llengua catalana; però celebrariem més saber què fa.

Mentrestant, cal potenciar la defensa dels drets lingüístics començant des de l'entorn immediat, encoratjar a no canviar de llengua, especialment amb aquells que s'incorporen —o que són susceptibles de fer-ho— a la nostra comunitat lingüística. No es pot bramar per les cantonades i després afavorir els que et venten els clatellots.

Vidal Aragonés

Aigua

Horizontales

2. Aquí se n'envasava
4. Qui hi fa negoci
7. Font al nord-oest
8. Ens hi banyàvem
11. És vida
12. Font al sud (de'n)
13. Qui te la subministra
14. Tenen pous

Verticales

1. Abans ens regava el poble
3. Font al nord-est
5. La piscina que podria ser més barata
6. La participació que volem
9. Ens hi banyem
10. Abans de tornar al riu

Aigües de Barcelona
La gestió responsable

Querelles i recursos: així és l'estratègia d'Agbar contra la remunicipalització de l'aigua
Moltes d'aquestes denúncies acostumen a no prosperar, però sí que tenen un efecte mediàtic i, ahora, d'intimidació

14/03/2019 - 16:07 | Actualitzat el 07/03/2023 - 09:58

**HAHAHAHA
YOU HAVE BEEN
AGBARED**

CaixaBank

Musa

Agbar feia cursos de formació en matèria d'aigua als jutges del Consell General del Poder Judicial fins al 2015
L'acord de col·laboració es va suspendre el 2015, un any abans que la batalla judicial arribés al Tribunal Suprem

Publicació | 22 de novembre del 2019 | 7 minuts de lectura

Apujada d'impostos en campanya electoral

Apujada de l'IBI en el primer any de mandat

Les regidores de la CUP, Marta Folch i Aina Tella, quan finalitzi la concessió del tanatori

LES COSES MÉS TENEBROSES DEL PLANETA

- LA FOSCOR
- ELS PALLASSOS
- TAURONS
- ASSESSINS EN SERIE
- LA MORT
- PILAR RAHOLA

Gestió pública de l'aigua

AGBAR

poble de la Garriga

Eficiència dels contenidors intel·ligents

That is one big pile of shit

100% la Garriga

Meritxell Budó

Votants de 100% la Garriga

Carrefour

PUMA®

SIEMENS

Coca-Cola®

**BOICOT A EMPRESAS QUE PATROCINEN
EL GENOCIDI A PALESTINA**